

καὶ θαυμαστῶς πλουσίας φαντασίας, καὶ αἱ μαγεῖαι τῶν χροματισμῶν ἐμφανίζονται μὲ λαμπρότητα, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ζωγράφος οὔτε πρὸ, οὔτε μετὰ τὸν Θεοτοκόπουλον ἐγγώριστεν.

Ἐπὶ τῇ ἐγκαιρίᾳ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν περὶ τῶν ἔργων τοῦ Θεοτοκοπούλου ὑπενθυμίζω ὅτι κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον τοῦ 1914 ἡ Ἰσπανία ἐτοιμάζεται νὰ ἐορτάσῃ τὴν τριακοσιοστὴν ἐ-

πέτειον τοῦ Greco, καὶ πρὸς τοῦτο κατήρτισε μεγάλην ἐπιτροπείαν ἐξ ἐπιφανῶν προσώπων, ἧτις θὰ διοργανώσῃ τὰς ἐορτάς. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἐπαξίως θ' ἀντιπροσωπευθῆ εἰς αὐτάς καὶ ἡ πατρίς τοῦ Θεοτοκοπούλου, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ὁ μέγας ἀληθὺς καλλιτέχνης ἐτίμησε καὶ ἐδόξατεν.

ΙΠ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θέατρον «Πανελληνιον».

«Ἀποκρηάτικο Ὄνειρο» Ἀθηναϊκὴ ὀπερέττα. Λιμπρέτο Γρ. Ξενοπούλου. Μουσικὴ Ἑλένης Λαμπίρη

Κάθε ἄλλο ἢ Ἀθηναϊκὴ ἢ ὀπερέττα καὶ ὡς κείμενον καὶ ὡς σύνθεσις. Ὅ,τι συμβαίνουν εἰς τὸ Ἀποκρηάτικο ὄνειρο μπορεῖ ἴσως νὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν πατρίδα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ δὲ μουσικὴ, πλὴν τῆς Γκαμπίλας, τίποτε τὸ Ἑλληνικὸν δὲν ἔχει—ἀσυμφωνία δ' ἐπικρατεῖ μεταξύ λιμπρέτου καὶ μουσικῆς. Ἡ δεσποινὴς Λαμπίρη, κόρη τοῦ μακαρίτου μουσικοδιδασκάλου, ἐσπούδασεν εἰς Εὐρώπῃν. ὅπου φαίνεται ἔγραψε καὶ τὴν μουσικὴν. Δὲν ἔχει πρωτοτυπίαν. Ἡ α' πρῶξις εἶνε εἶδος Μαρζελ Νιτούς μὲ τὸν μουσικοδιδάσκαλον, τὴν μαθήτριαν καὶ τὴν μητέρα ἀντὶ τῆς ἡγουμένης. Ἡ β' πρῶξις ὑπενθυμίζει τῆς Βιεννέζικης ὀπερέττας μὲ τὰ βάλς καὶ τὰ χοροπηδήματα. Τῆς γ' πρῶξεως ἢ μουσικὴ σοβαρά. Ἡ συνθέσις κολακεύεται νὰ πιστεῖται ὅτι Βαγνερίζει. Ἀλλὰ ποῦ; εἰς τὴν ὀπερέτταν στέκει σοβαρὰ μουσικὴ; Ἐκ τῆς ὅλης μουσικῆς δίκαιον εἶνε νὰ ξεχωρίσῃ τις δύο μέρη, τὸ ντουέτο Εὐτυχίου (Καμβύση) καὶ τῆς Μαργαρίτας (Δενδρινουῦ) καὶ τὸ κουαρτέτο μετὰ τῆς χορωδίας, ἀμφότερα εἰς τὴν β' πρῶξιν. Τὸ λιμπρέτο εἶνε τοῦ κ. Ξενοπούλου. Αὐτὸ θὰ ἤρκει διὰ νὰ δώσῃ τὸ μέτρον τῆς ἐπιτυχίας Ὑπόθεσιν σχεδὸν δὲν ἔχει. Μία κόρη πηγαίνει κρυφὰ μὲ μίαν ὑπέρτριαν εἰς ἓνα χορὸν μετημφιεσμένων, τὴν ἀνακαλύπτει ὁ ἀδελφός της, ὅστις τὰ πῆνει μὲ τὴν ὑπέρτριαν καὶ συγχωρεῖ τὴν ἀδελφήν, ἢ ὁποία γίνεται ἀρτίστα. Τὸ ἴσχνον αὐτὸ ἐπεισόδιον εἶνε παραγεμισμένον μὲ χορούς, με παλημάτσους κυλιόμενους καὶ παίζοντας ὅπως εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, μὲ μίγρες καὶ σαμπάνιες καὶ φαναράκια καὶ ἓνα τύπον Λεονταρῆ. Ὅλα αὐτὰ δικαιολογοῦν ἴσως τὸν τίτλον «Ἀποκρηάτικο», ἀλλὰ πουθενὰ δὲν φαίνεται τὸ Ὄνειρο. Ὄνειρον ἔμεινεν διὰ τε τὸν συγγραφέα καὶ τὴν συνθέτιδα ἢ ἐπιτυχία — ὄνειρον θερινῆς ἐσπέρας... Ἀθηναϊκῆς ὅμως αὐτῆς.

Ἡ Ἑλληνοϊταλὴ δεσπ. Δενδρινουῦ ἔχει καλὴν φωνὴν ὅταν τραγουδεῖ, ἀποκρουστικὴν ὅμως βαρεῖαν καὶ ξενικὴν, ὅταν ὀμιλεῖ. Ὅταν χορεύει, εἶνε χαριτωμένη. Καλὴ ὡς σουμπρέττα ἢ κ. Κανδη-

λάκη. Ὁ κ. Παπαϊωάνου ἔπαιξεν ἐλεεινά. Ἡ ὑπόκρισις τοῦ νυσταγμένη τραγουδοῦ τοῦ δὲν ἠκούσθη, διότι δὲν ἔχει φωνήν ἢ ἀποτυχία τοῦ δέ, συνετέλεσε ὥστε καὶ τὸ ἔργον νὰ φανῆ ἀκόμη κατώτερον.

Θέατρον «Κυβέλης».

Ἡ «Τξοζόντα», τὸ λυρικὸν δράμα τοῦ Δ' Ἀνουντζιο, ὑπέροχον εἰς ἔκφρασιν, δυνατὸν εἰς ὑπόκρισιν, ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης. Τὸ ἔργον ἐγράφη διὰ τὴν Δουῆε, διὰ τὰ ὠραῖα χέρια τῆς Δουῆε, καὶ ἢ προσπάθεια τῆς Κυβέλης, ἢ ἀξία προσοχῆς πάντοτε, δὲν ἠμύρρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ ἀπὸ τὴν ἀτεχνίαν τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν, οἱ ὅποιοι κακομετεχειρίσθησαν τοὺς ρόλους τῶν, τοὺς ὁποίους οὔτε ἠννόησαν καὶ ἰδίως ἢ κ. Γαλάτη ἦτο καὶ τοῦ μετρίου κατώτερα. Καὶ καλῶς ποιῶν ὁ θίασος, ἀπέσυρεν ἐνωρὶς τὸ ἔργον.

Ἡ «Ἐνέδρα» (L'Embuscade) τοῦ Henry Kistemæckers, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἐνοτίτου», ἐνεποιήθη μεγάλῃ ἐντύπωσιν εἰς ὅλον τὸ ἀκροατήριον

Ἀπὸ τὸ «Πανόραμα». Οἱ Ἄλθανοὶ λόγιοι.